

РЕШЕНИЕ

№ 5878

гр. София, 18.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 29.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **4427** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр. чл. 145 и следващите от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. О. Обо, гражданин на Н., ЛНЧ: [ЕГН], чрез представител по пълномощие адв. П. К. от САК, против заповед № УРИ 5392 ПАМ-491 от 16.04.2021 г., издадена от началника на отдел „Миграция“-СДВР, с която на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход – Н.“.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е необоснована и е постановена в нарушение на материалния закон и при допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи се, че жалбоподателят е представил всички необходими документи съгласно изискванията на чл.24в, ал.1 ЗЧРБ и пребивава в страната на валидно правно основание, тъй като е с непрекъснати студентски права. На следващо място се излагат съображения, че жалбоподателят има установено местоположение на територията на РБ предвид приложения договор за наем, което също не дава основание на административните органи да наложат оспорената принудителна административна мярка. Прави се довод за приложението на чл.44а, ал.1 ЗЧРБ. Претендира присъждането на разноски за държавна такса.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. Г. оспорва жалбата като неоснователна. Представя писмени бележки и претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно призована, не изпраща представител за участие в производството.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

М. О. Обо, гражданин на Н., е [дата на раждане] в Н.. На 18.10.2016 г. влиза в България с виза тип „D“ с цел обучение. На 06.06.2017 г. жалбоподателят подава заявление за предоставяне срок на пребиваване, на основание чл.24в, ал.1 ЗЧРБ и като редовен студент в ТУ-С. пребивава в страната. Със заповед № 357/07.02.2020 г. на ректора на Техническият университет/ТУ/ чуждият гражданин е отстранен от учебното заведение. На 21.02.2020 г. в отдел „Миграция“ – СДВР постъпва писмо № 24-00-17 от ректора на ТУ-С., с което се съобщава, че М. О. Обо е загубил студентските си права. На 30.03.2020 г., началникът на отдел „Миграция“–СДВР издава заповед № УРИ 5392 ПАМ 159/30.03.2020 г., с която на жалбоподателя е отнето правото на продължително пребиваване поради отпаднало основание. Тази заповед е връчена на чужденеца на 12.05.2020 г. и е предупреден да напусне страната в срок до 11.06.2020 г. Заповедта е обжалвана и с влязло в сила решение от 26.10.2020 г. постановено по адм.д.№ 4448/2020 на АССГ жалбата е отхвърлена. М. Обо не е установен на последния известен адрес, поради което е обявен за общодържавно издирване. На 16.04.2021 г. чужденецът е установен от служители на отдел „Миграция“–СДВР. На същия ден до началника на отдел „Миграция“–СДВР постъпва докладна записка № УРИ 5392р-611 с предложение бъде издадена заповед за налагане на ПАМ „връщане до страна на произход – Н.“. Въз основа на тази докладна записка и събраните материали по преписката на 16.04.2021 г. началникът на отдел „Миграция“–СДВР издава оспорената заповед УРИ № 5392 ПАМ-491, с която налага на чужденеца принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход-Н.“.

По делото са представени от жалбоподателя Уверение изх.№ 179 от 02.06.2021 г., издадено от ректора на Висшето училище по застраховане и финанси, от което се установява, че жалбоподателят е записан като редовен студент за зимния семестър на учебната 2021/2022 г. и Договор за наем на недвижим имот от 11.01.2021 г. за жилище в [населено място], [улица].

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Заповедта за налагане на принудителна административна мярка подлежи на пряк съдебен контрол за законосъобразност по аргумент от нормата на чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ. Жалбоподателят е адресат на обективизираното в заповедта властническо волеизявление, засягащо неблагоприятно правната му сфера, поради което е носител на правен интерес от нейното оспорване. Спазен е срокът по чл.149, ал.1 АПК. С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Заповед № УРИ 5392 ПАМ-491/16.04.2021 г. е издадена от компетентен орган – от началника на отдел „Миграция“ – СДВР, оправомощен със заповед № 513з – 9426/06.12.2018 г. на директора на СДВР, на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР и чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ.

Съдът намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обосновават отмяна на заповедта. Спазено е изискването за писмена форма на акта, изложени са мотиви от фактическа и правна страна. Мотиви се съдържат и в докладна записка рег.№ УРИ

5392р-611/16.04.2021 г. по описа на отдел „Миграция“ - СДВР, цитирана в оспорената заповед. Правилно е приложен и материалния закон.

Жалбоподателят е получил разрешение за пребиваване в Република България на основание чл. 24в, ал.1, т.1 от ЗЧРБ / в редакцията ДВ, бр.24/23.05.2018 г./ Съгласно посочения текст, разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат и чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети за студенти редовно обучение във висше училище. Тъй като чужденецът притежава виза по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България и е бил приет за редовно обучение във висше училище му е разрешен срок на пребиваване в Република България до 16.07.2020 г. След като е отстранен от Техническия университет и е загубил студентските си права с влязла в сила Заповед № УРИ 5392 ПАМ 159/30.03.2020 г. на жалбоподателя е отнето правото на продължително пребиваване поради отпаднало основание.

Съгласно чл.41, ал.1, т.2 от ЗЧРБ принудителната административна мярка връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна се налага когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешението му срок или в сроковете по чл. 39б. От доказателствата по делото се установява, че чуждестранният гражданин не е напуснал страната в дадения му срок за доброволно напускане - 11.06.2020 г. Следователно налице са материалните предпоставки за издаване на оспорената заповед. Жалбоподателят е гражданин на трета страна съгласно чл.3, т.1 от Директива 2008/115 на Европейския парламент и Съвета относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни и не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в член 2, точка 5 от Кодекса на шенгенските граници (Регламент (ЕО) 562/2006 на Европейския парламент и Съвета). Не се събраха доказателства жалбоподателят да попада в категорията „уязвими лица“ по смисъла на чл.2, т.9 от цитираната Директива.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя за липсата на предпоставки за издаване оспорената заповед. Тезата си основава на представените пред настоящата инстанция доказателства за сключен наемен договор и приемането му за редовен студент във ВУЗФ - С.. Тези доказателства са неотнормими към настоящия спор. Тези доказателства биха имали значение при евентуална процедура по производство за предоставяне право на пребиваване, за което няма данни в настоящия процес.

С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото на жалбоподателя не следва да се присъждат разноски. Такива обаче, по арг. чл.143,ал.3 АПК се следват на ответника – юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, което предвид фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника съдопроизводствени действия, следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100 лева.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. О. Обо, гражданин на Н., ЛНЧ: [ЕГН], против заповед №

УРИ 5392 ПАМ-491 от 16.04.2021 г., издадена от началника на отдел „Миграция“-СДВР.

ОСЪЖДА на М. О. Обо, гражданин на Н., ЛНЧ: [ЕГН], да заплати на дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи сумата от 100,00 (сто) лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: